

Fáradni könnyű

*Önmagamból is kiűzelve
nem poklosodik arcom s vérem;
a földi kín túlon túl hitvány
s a sors csak tulajdon, nem érdem.*

*Fáradni, elterülni könnyű
sarlósult hitfoggyatkozásban.
Mind üresebben kongó lélek
parancsára mozdul a szájam.*

*Már tudom: hazugság az éden,
nem volt, nincs s nem lesz menyország;
öröm, ha borom föl nem fordul
s kenyeret szelhetek s szalonnát.*

*Bőrömön verejtek-mintázat:
parázsló porba írott fétis . . .
Világfát ezüstöző dérben
eljön az ősz s eljön a tél is.*

PÉK PÁL

Mielőtt

*Úgy állunk itt, mint a nádas,
bolond szélben — —*

*Homlokát
emeli, vagy torkig laktat
magával a némaság,
állunk csak, a kintől avas
szóhoz kötve a jövőt,
fegyvertelen, vadonunkba
menekedve,*

*mielőtt
mint a kopó ránkuszul a
néma vád, a „nincs tovább”,
mielőtt e pestissel-vert
világban a jázminág
jeltelenül ellobbanik — —*

*Belésajog szív, az ész:
nem jut túl a lélek omló
egén az, ki visszanéz.*

Innen és túl

*Mocsoktalan, ha verve is,
köpnék minden nászra,
s Kárpát-alji tél süvit
boldog tébolydámba.*

*Verődik kiűn a rács előtt
jegenyém is. Hallom,
hogy jár a múlt, a megszökött
babilóni asszony.*

*Facéron űz a csonka szél
hozzá, s visszadöbben:
az arc omlik a tolvaj én
partján, s gúzsba kötten*

*szememre forr a vak idő
teste — — Benne tél van.
Pokolra hát, ki vakmerő!
Bátrabb itt a néma.*

Útvesztő

*Zokszót se, ha élni akarsz!
Motoz ügyis: földed fosztják,
s ebül vész a bomlott lelkű
hárs is, ahogy hányja lombját.*

*

*Rögeszmék közt kuporogj bár,
csapdáiba ver az éj — —
Kivert kutya, holdra-forgó
árnyad is csak kibeszél.*

*

*Poklos sűrűn, fogszorítva,
Márciusba vinne nyom . . . ?
Hol a palló? Ami éled,
rommá romlott egykoron.*

*

*Növelhetsz így, falhoz szegzett,
tegnapinál szebb gyanút — —
Elrontatlan forradalmad
útvesztő lett, kit se gyújt.*